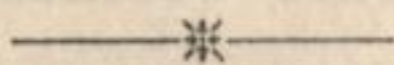

Tež naše lube Serbstwo wótcowscy
Ty z přibywanjom krónuj
A šulu, cyrkej, dom a wutroby
Ze smilnej ruku žohnuj;
Njeh wěra, lubosć, nadźija
Nas tež to lěto wozboža! (December 1850.)

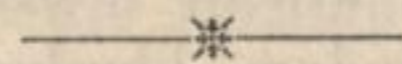
Wužiwanje žiwjenja.

Chceš rjenje žiwjenje tu wužić:
Na Božej stwórbje wjesel so,
Ze šćěpjom zboža daj sej słužić,
Wzmi nizki dom tež za lubo.

A lubuj šćežku njewinnosće,
Na kóždy stork so njemjerzaj,
A piješ-li kelch wjesołosće:
Spěw džakny sebi zaspěwaj.

Džerž za dobre, kaž Bóh će wodži,
A zabudź, štož so njewróća.
»Černí kalaty tež róžu plodzi«
To budź twój trošt a nadźija!

(20./5. 1851.)

Žnjeński spěw.

(Tydź. Now. 1854, 244.)

Džak a česć měj Bóh, tón miły,
Kiž nam brózdu žohnuje,